

1. „Výkřik“ – audionahrávka pamětnice Ludmily Seefried Matějkové

zpracoval tým ZUŠ Fryderyka Chopina Mariánské Lázně

Mercedes Kučerová, Ella Haladová Kateřina Pitrová, Kateřina Osičková, Aneta Strnadová, Barbora Volmětová
pod vedením PaedDr. Aleny Hálové – vedoucí LDO

Mluví/čas	Text mluvího /nahrávka pamětníka	Poznámka
Zvuky	Výkřik – následně zazní slova: zoufalství, bezmocnost, bolest, tragédie, svoboda, naděje (s echem)	Výkřik 1 Slova 1
Mercedes Kučerová Kateřina Pitrová Barbora Volmětová	Všechny tyto pocity a symboly zvěčnila do kamene naše pamětnice, sochařka, paní Ludmila Seefried- Matějková Narodila se 13.listopadu 1938 v Heřmanově Městci - nedaleko města Pardubice. Dětství vypadala zprvu velmi klidně, až idylicky. Dvě malé holčičky – sestry Eva a Ludmila - si hrají, chodí do školy, dovádějí v rodné obci. Společně s rodiči tráví mnoho krásných chvil.	
1.	...my jsme měli .....a my jsme milovali je	1/13:30 – 13:42
Barbora Volmětová	Otec, František Matějka, byl majitelem pily. Maminka, Ludmila Matějková, byla v domácnosti – hrála na klavír, malovala, starala se o rodinu	
Mercedes Kučerová	Výtvarné umění bylo Ludmile blízké už od malička – pořád malovala a malovala. A rodina jí v tom po celou dobu podporovala. O bezpečí rodiny se postaral tatínek i v době 2. světové války.	
2.	Já si na to pamatuju, tat'ka nechal udělat bunkr pod zemí, jámu,..... ...tam jsme se modlili za Lád'u, spali jsme na lehátkách.... ...byl to takový zvláštní pocit v tom bunkru.	1/10:58 1/11:30 1/11:40-11:42
Kateřina Pitrová	A pak přišel rok 1948. Devítiletá Liduška vůbec nechápala, co se děje.	
3.	...tat'ka měl pilu....takže jsme byli vlastně kapitalisti....tak už nám tady nic nepatří/	1/3:03-3:22
Kateřina Osičková	Najednou nesměli vstoupit do vlastní zahrady, do poloviny domu se nastěhovala cizí rodina, dokonce je chtěli přestěhovat do sklepního bytu, který byl zcela zdravotně nevyhovující. Proti tomu se jejich otec ohradil.	
4.	...tat'ku nám přeložili do západních Čech.....mám dvě dcery, ty by tam dostaly tuberkulózu/	1/ 4:47-5:05
Ella Haladová	Po delších peripetiích přesídlila rodina násilně do Mariánských Lázní. A malá Liduška byla ráda. Navštěvovala základní školu v budově dnešního Gymnázia a Obchodní akademie. Už tam jí bylo předurčeno, že bude jednou SOCHAŘKOU....alespoň pan učitel Knížák to tušil.	
5.	..a že on se podíval na mou ruku....holka, ty máš ale sochařskou ruku, to jsem ještě nevěděla, že budu sochařkou.	1/20:17-20:26
Kateřina Pitrová	Po několikerém odmítnutí začala v roce 1953 studovat Střední výtvarnou školu v Praze.	
Mercedes Kučerová	Po úspěšném ukončení školy maturitou se několikrát pokoušela o přijetí na umělecké školy v Praze i v Bratislavě. Z politických důvodů se však na tyto vysněné školy nedostala.	
Barbora Volmětová	Po celou dobu ji měla ve svém „hledáčku“ STB, která ji nutila do spolupráce. Ludmila byla vždy velmi atraktivní ženou a toho měla využívat pro získávání kontaktů se západními lázeňskými hosty. Ludmila se k tomuto však nikdy nesnížila.	
Kateřina Osičková	Co jste dělala, když vás nevzali na žádnou uměleckou školu?	

6.	Prostě jsem šla ke kameníkům, že budu sekat kámen.	2/3:12-3:17
Kateřina Osičková	To bylo v Praze. Potom ještě pracovala v keramičce v Duchcově a také jako učitelka výtvarné výchovy v Mariánských Lázních na ZŠ JIH a v také v Chebu. A nakonec jako grafička Domě Chopin.	
Barbora Volmůtová	V Mariánských Lázních nezůstávala Ludmila nečinně. Zapojila se do ochotnického divadla a divadelního spolku KRUH, kde také hrála například s hercem Zdeňkem Maryškou a s Jiřím Datlem Novotným. A to ji velice uspokojovalo.	
Mercedes Kučerová	Mimo jiné se provdala a narodila se jí dcera Markéta. V roce 1964 byla přijata do Svazu výtvarníků a mohla se ucházet o studium v zahraničí. V roce 1967 se jí podařilo studovat v ateliéru Joe Henryho Lonase v Západním Berlíně, kde poznala svého druhého manžela a svou životní lásku. Byl to Rainer Maria Seefried.	
Ella Haladová	Po invazi vojsk Varšavské smlouvy 21.srpna 1968 odešla do Západního Berlína natrvalo. V Čechách musela bohužel zanechat svoji dceru, o kterou se postarali její rodiče a následně sestra Eva.	
Katřina Osičková	STB byla neustále v pohotovosti a její dlouhé prsty zasáhly i tam, kde to nejvíce bolelo. Přesto, že byla do zahraničí vdaná legálně, neměla možnost navštívit své rodiče v době nejtěžší, když otec náhle zemřel a maminka onemocněla rakovinou.	
Kateřina Pitrová	Další tragédie přišla v roce 2015. Tehdy se paní Ludmila rozhodla definitivně přesídlit zpět do Čech.	
7.	Protože můj muž zemřel.	2/36:07-36:09
	Pro mě byl Berlín kromě mojí práce můj muž.	2/36:18-36:22
Mercedes Kučerová	Paní Ludmila bydlí v obci Drmoul se svojí vnučkou Markétou. V blízkých Mariánských Lázních má sestru Evu a dceru Markétu – obě vynikající hudebnice.	
Mercedes Kučerová	Je něco, co byste chtěla vzkázat dnešní generaci?	
8.	Aby měli odvahu říct, co si myslí,.....že je nad námi Bůh.	2/50:31-50:51
Ella Haladová	Paní Ludmila je neobyčejná žena, stále se zajímá o umění hudební, výtvarné a zejména sochařské. Ze sochařské dílny u ní doma její neobyčejný příběh přímo dýchá.	
Závěrečná hudba	Loutna a housle – úryvek do ztracena. Leonard Cohen – housle Lea Macková, loutna Jindřich Macek „Hallelujah“	Závěr – loutna + housle